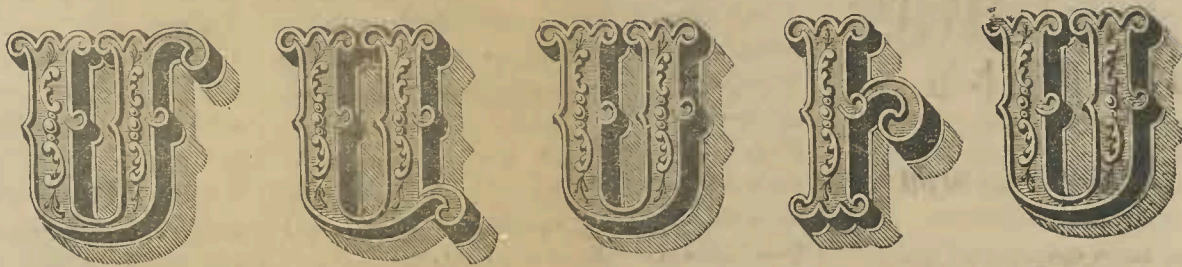

--- (مسیس) غزتمی اداره خاسته
Համակ կամ որ եւ իցէ գրութիւն պէտք է ուղղել
Հո. Խորագրութիւն

Գ. ՊՈԼԻՍ ԴԱՍԹԻՍ, Համակ Բաշա Խան
Օմ. Խալիկի Պանթալի փողոց, Թիւ 2
Direction du Journal "MASSIS",
Galata, CONSTANTINOPLE

Les annonces sont reçues
aux Bureaux du journal

Լ Ր Ա Գ Ի Ր

ԲԱՏԱՆՈՐԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Կ. Պոլսոյ համար ծախելու գին, արժ.	75
Վեցամսեայ	40
Պատաներու	100
Վարձակալութիւն	50
Օտար երկրի	25
Թուսիկի	20
Դրամի փոխար	10
Գրութի	115
Գրութի	115

10 ՓԱՐԱ

ԱԶԳԱՅԻՆ

ԲԱՆԱԲԱՆԱԿԱՆ

ԲԱՆԱԲԱՆԱԿԱՆ

ԵՖ ՏԵՏԵՍԱԿԱՆ

10 ՓԱՐԱ

ՍԱՆՎԱՊԱՐՏԵԶՆԵՐԸ

Լրագրութեան մէջ գտնուող տե-
սակ մը բարձր եղած է. օրագրութեան
և անոնց աշխատակիցները մարդիկ
և իրերը դատարան համար հասարակ
ժողովուրդին տարբեր տեղեր կը դուր-
ծածն են, որ ընտանի դոյները տեսնե-
լով հանդերձ, կը պատահէ նաև ու-
նոնց արտաքին կեղծեր և կը լծաւորեց
իրենց խորը, լծաւորեց երանդներ
միտուելու համար անոնց մէջ, Բայց
այս կերպ տեսողականութիւնը իր օ-
ղոտներն ունի. արտաքին երեւոյթ-
ներէն չխաբարելու մէջ հատկի միջոց
է. երեւոյթները միայն փրկող մարդոց
և իրենց արտաքինը դուրս հանելու
միակ դործնական հարցն է. Հրապա-
րակագրին այդ ակնյոյժ որ կարճա-
տեսութեան վտանգը անհետաքննելով
բարեբաւ հեռաւորութիւն մը կ'ըս-
տեղծէ՝ անհրաժեշտ պէտք մ'ըղած է
ամեն ազգերու բարոյական կրթու-
թիւնը առաջնորդելու համար:

Ըսի թէ գտնուող տեղից սկզբունք
մէ, և իմէ սիրտ ընէ՛ք թիվատեղ
տարբերութիւն երկար շարք մը մէջ հրա-
տարակուսած թիվները, պիտի տես-
նէք թէ անոնց առաջնորդող յօդուած-
ներուն մեծագոյն մասը կը բաղկանայ
յոռնտես ակնարկներէ, արտաքիններէ,
նոյն իսկ երեւոյթական ողբերէ այս ինչ
կամ այն ինչ պակաս մասնաւոր ընե-
լու համար, Բայց այս մասնաւորութե-
ան միայն մեր մէջ չէ որ կ'երեւի,
եւրոպական բոլոր հանրային թիվները
միայն նոյն թիվները կը թիվագրեն.
ոչ միայն զբաղման, ինտեստալական,
տնտեսական, բնականական աշխարհի
ընդհանրութիւնը կը ցուցաբերեն միջի
ամեն տեսն, այլ նաև քաղաքական ամե-
նաւորը հաշիւներու մէջ մանկով,
այս կամ այն անհնաւորութիւն-
ներու վրայ կը լծանշանքն բո-
լոր ընդհանրութիւն պատասխանատուութե-
ան թիվները. Այս զեւթողութիւնները ա-
նոր համար ըրինք, որպէս զի մեր քեզ
մը չափազանց զեւթողութեան թիվները
մոռնանք և ուշի ուշով հետեւինք այն
բոլոր տեղեկութիւններուն, որոնց ըն-
պատասխան է հանրային ծառայութիւն
մը մատուցանել միայն. Ընտանաբար
ոչ որ կրնայ կապուել խորհրդու զեւթու-
թիւնը, և անպատիւ կերպով լուռ-
ութեան դատապարտել ձայն մը որուն
ունեցողութիւնը կրնայ իր արդիւնքը
ունենալ դործնական մէջ, ամեն
կանխակալ կարծիքներէ անկախաբար:

Այս կողմերը մասնաւորապէս չը-
նորհաւորել մեր լծաւորը, խղճի մտք
հետեւած ըլլալուն համար մանկա-
պարտեզներ հաստատուելու սովորու-
թեան Յաճախ կը գտնուաւրներ, և ի-
րաւամբ, մեր պատիւներուն անխա-
ղապարտութեան նկատմամբ. Դժբե-
կաբարեւելան բառ մ'է, որ իր մէջ կը
բովանդակէ Մանկապարտեզ յաճախող
և զեւթու զեւթու անգլիական մանկու-
րէն սկսեալ մինչև այն պատանիները
որ լծաւորին վարձարանէ մը լըլընա-
ւարտ դուրս կ'երեւն. Կրթութիւնը ա-
տիճանաւոր է, և կրթութեան օգուտ-
կարութիւնը համեմատական է որոշ
աստիճաններու առաւել կամ նուազ
ուղղութեան անցումին. Հետեւաբար
մեր ընտրած առաջնականներուն, կամ
ըսենք, գետններուն ուղղութեան կա-
խում ունին մեր պատիւներուն կրթու-

թեան որակը և քանակը. Կրթութիւնը,
և ընդհանուր առումով, գաւառական
կրթութիւնը այն չափով օգուտակար կըլլայ
և իւրացուցիչ, ինչ չափով որ կը սկը-
սինք զայն մատակարարել մեր պատիւ-
ներուն:

Ընդհանրապէս մեր ամենուն փո-
ծաւորութիւնը կը լծաւորէ մեզ յարա-
բարելու թէ մեր պատիւներուն պակաս
կողմը աւելի կ'երեւի թիվներ և անկա-
պակից կրթութեան մը երեսէն. ման-
կութիւնը երբ լաւ կ'երգով պատրաս-
տուած չէ, պատանեկութիւնը չ'ընար
իր նպատակին հասնել, երիտասարդու-
թիւնը իր իտեպիւն, ծերութիւնը իր
կոյճան. Այսպէս կը տեսնենք որ մեր
ամեն ժամանակի դանդաղութիւն այս մա-
սին՝ չ'պիտի վերանայ, մինչև որ պղտիկ-
ներուն կրթական խնամքը չ'հաղթի շատ
ամուր, շատ անպատիւ հիմքերու վրայ:
Ամենքս ալ հասնաւոր տրամադրու-
թիւն յոյց տուած ենք, և այս մեր ը-
սածին ազգայնոյն է այն ընդհանուր
ոգեւորութիւնը զոր ունին մեր թաղե-
րը, իրենց մէջ մանկապարտեզներ հաս-
տատուելու համար. Օտար սկզբունքնե-
րու գեղեցիկ պատմաստուած մ'էր այս
հաստատութիւնը մեր կրթութեան ծա-
ւելն վրայ. թիվներէն մտածուած
կարգադրութիւն մը չէր, և յաւել
չ'նորհաւորուած արժանի են ամեն
անոնք, որ այս օգուտակար գաղափարը
իրականացուցին մեր մէջ. Բայց քանի
որ օտարէն փոխառութիւն մ'էր, աւելի
ջանք և հոգեւորութիւն պէտք էին զայն
իրականելու, ու մեր տոհմային բարե-
բուն համայնութեանց նկատմամբ Միս-
տեսութեամբ կրթութիւնը որ գաղա-
փարը շատ գեղեցիկ է, սակայն չ'ըն-
կնար ըմբռնել թէ մանկապարտեզի
վարձները մեր պատիւներուն չափին
մանկութեան կարգին հարկադրել եւ-
րոպական դժուարին պարեր, երգեր,
եւրոպական բառերով, ճշմարիտ բրա-
դայներ մեր պատիւներուն համար:

Չենք ըսել որ պարն ու երգը՝ որ-
ունեալ այդ հիմնական կատարելութիւն-
ները՝ վերջոյն մեր Մանկապարտեզ-
ներու ծրագրէն, որ արդէն խոյր գի-
ծելով գծուած է. Բայց մը վախճանը
որ վառուկ ձեւի որ տակ այդ տեսան-
քը օտարացումով կատաղեցուցէ մեզ ընդ-
հանրապէս մեր տոհմային տարբեր
կրթութեան մը ճաշակը տալ մեր պղտ-
տիկներուն, որ ապագան պիտի
կազմեն. Չենք կարծել որ մեր տա-
ւալը կ'ընկնէ ուղղութիւնը դործադրել ան-
չարելի ըլլայ. Ինչ է մեր բառը. — կը
փախաւրէնք որ մեր մանկութեան յատ-
կացուած պարտեզները տարաշխարհիկ
ծաղիկներով զրուստուած լըլլայ միայն.
Ընտանգմիկ դատաւարականութեան մը
հիմքը կարելի է զենել այդ դուռ խմբ
պլուսներուն մէջ. դժուար չէ պարե-
րուն և երգերիկներուն հայրենի նոյնանի-
չերը գտնել. աւանդական սովորու-
թիւններուն, հին ժամանակներուն կա-
ռուցիչներն օտարական դարձեալ մեր
պատիւները:

Կը կրկնենք թէ ընդհանուր գոհու-
նակութեան, և նոյն իսկ չ'նորհաւորու-
թեան արժանի են մեր թաղերը Ման-
կապարտեզներու հետեւալ յարաճուն
հաստատութեան համար. Բայց զար-
մանալ չէ՞ որ այս գրեթէ ընդհանուր
գոհութեանը պիտի ազդեցանք դարձ-
եալ պարսաւ թիվը խառնելով անոնց
մէջ, այն անտարբերութեան համար
զոր այս մասին Մանկապարտեզներու

վարձները կը ցուցնեն, և այն մեղակա-
լութեան համար, զոր մեր ծնողը ու-
նին անշուշտ միայն հասկնաւ կրթու-
թեան մը հանդէպ:

ԳՐԱՆԻՈՅԻ ԿԵԱՆՔԵՍ

ԲԱՆԱԲԱՆԱԿԱՆ

Իր յիշատակին
Դորաթով կ'առնեն գրելու և առաջին
բառերը անգլիականացուցող կը սահին. Եթի
լուրջ դատարան կը վստահուի, որ չ'ըլլայ
թէ Պ. Ե. զիս ալ յաւանտեսուելու կարգը
զատէ, թէեւ չ'ընէ ան, թէ իրենց ետով
կը զբաղին շատ անգամ՝ հասնողները,
անոնք որ քանի մը օրի հիւր են աշխար-
հին. Այդ չ'ընողները, վարանտ մաս-
ծուցներու մէջ կը թողուին:

Ծովագը, որ կը գողայ Դորաթովի ա-
փերուն առջեւ, հայած ու վատ հան-
գաւորութիւն մը ունէր կիրակի իրկու-
նի. Իրմացը իրմիկ լոյսերուն շողակիւն
չէր լաւանակը Յոսիականի թաղակիւն
կողմէն վրայ կը փախար. Անուանին,
այլ սպիտակ գլխի մը, ուր ծիծաղը կը
հոսէ յարգողի կայծկուտ կամուրջէն
մինչև սիրողներու սիրտը. Վայրկեանէ
վայրկեան հոգալիք յանգու չ'ըլլան կը
խառնայ Մարկիներու այդ անհուն ցու-
ցահանգստին կը զբիւր իր բաղարի
մէջ պահուած են անհոյս ու գեղեցիկ
փուռները, որ կուգան խառնուել շրջակայ
գիւղերու կայսրու. ու թիվներուն հեղեղա-
ներուն. Աստուածածին կիրակին էր. Դե-
ղին վարդիկ մատուռին անունն է, որ
տարին մէջ օր ծաղիկներով կը զարդա-
րուի. Աստուածածին այդ օր աւելի ներող
կըլլայ և աչք կը գոցէ ամեն բանի:

Տիտ թիւն՝ չ'ըլլաւայ սակայն, ան.
գամ մը ալ եթէ գիտակցութիւնը թո-
ղուի, թաղի ուղեղի Շղթային մէջ սկար
օղակին խառնուեցաւ. Եւ ալ աչքից առ-
ջեւէն կը արանան անոնք, որ հապարդ
մանաւորներն են, անոնք որ գողային
մայրեն ծնած են այդ օրուան համար և
անոնք, որոնց ալ պիտի չ'հանդիպին բը-
նաւ:

Ծովագին մօտէն, ամբողջ հեռու
մէջ կը բալէ. Ոտքերը հաղիւ կը հալին
հրին. Անուանին մէջ թաղող հրեշտակ կը
նստի:

Կը հետեւին իր խառնուել ընթացքին
Դեմիւն վրայ, հրաշալիքներն ձուածն և
անուշ, խորհրդաւոր ժպիտ մը կը հեւա-
լանեն. Մայրը երկար հիւսքով մը նետ-
ուել են թաղութին:

Յանկարծ դարձաւ ու վարագ բերթ
մը նետուց. Սակայն Յիւրա մըն է եղիւր,
ընին ընկերներու. Տեսած եմ շատ յիմար-
ներ, իրենց ապուշ, ցուլի նայուածքով,
զեւթու զեւթու շողեք կախուած շրթներ
նեն. Բնաւ մէկին չ'էմ համարուած: Զա-
նոնք ալ, ծերերու պէս, ալխահին բեռը
նկատած եմ. Բայց իրաւ որ մեղքեցայ այդ
խեղճ աղիւնը, բայց մը հեռու իր ընկեր-
ներէն որ կը սիրեն, կը սիրուին, կա-
միր, աղօր, զէմը անուշ, սեւ աչքերը,
որ անորոշութեան կը նային:

Մատուռը կը հասնի մ'Անիլը երթե-
ակ մը. Ամեն ազգէ կ'եր են ուխտ ընե-
լու. Երկուքը միայն աչքս զարկին. Մէկը
բառաստանեց բեռնակիր մը արեւակէզ
դուրս ցցուած ձախտով, ու Աստուա-
ծածին օրը չ'ածիւրած, աղբարիկ մօ-
րեքով՝ հակայ մը. Իրկուներ օդին խմբ
խմբ է. Ոտքերը իրենց բեռը չեն կրնար
տանել. Ասորին անգին խնայէն, եկաւ
պիւն մէջ աղբարիկ լեցուն քսակը պար-

պեց, խոյր մոմ մը առաւ. Անկիւն տեղ
մը բաղուեցաւ անմուռն, լացաւ, միայն
լացաւ. Սիրահայտեց Աստուածածին կող-
մէն է եղիւր, մին անոնցմէ, որ թափա-
րիկ են, տուն չ'ունեն:

Միւսը սեւերով կ'են մը, թորախա-
ւորի մը մայրը. Եկեր էր աղօթելու որ Աս-
տուած իր գաւկին հոգաւոր տայ, իմ
մայրս կարգի:

Իզմիր երկու հոգի ինձի ստակ էին
տուեր որ մոմ վառեմ. վառեցի, ու հատ
մէն ալ վառեցի յիւրով անմուռն յաւել
Դորաթովին. Երկու տարի առաջ հոն էի.
Շաքաթ իրկուներն սկսանք տեսնել պատ-
րաստութիւն կիրակի օրուան հոգաւոր
թիւնէն համար. Մինչև լոյս արթնուն մնա-
ցինք. Հոն անթիւ հոգիները շատ էին,
չափաւոր աղբարիկներ, զորոնք ներսն այն-
չափ կը սիրէին. Ան օրերը տարօրինակ
անուշ, հրեւալից օրեր էին... Միւսիւն
հաւաքով մը իմ ուխտը ըրի. Երկու տարի
ետը սիրով չ'ըլլաւ վրայ կը նորոգեմ ուխտս.
Հոն ծով չ'ըլլար, անհուն երբ մը գողա-
փարը մոռցի էի. Հոս հիմակ նոյն Աստ-
ուածածինը, զոր ամէն տառապողները կը
սիրեն:

Օդին ֆիդիական միջաներուն վրայ
չ'էմ պնդել. Սովորեցաւ ներկ խմորներուն
կրակի պէս բարկ տառապանքի կաթը,
մոռացման ստիքներն, մանաւանդ անոնց,
որ օր առաջ միայն ըլլալ կ'ուզեն:

Ընկերներով միտին խմորներ ու եր-
գիցիք մինչև լոյս. Ու չ'ըլլան չ'ըլլան
գու. մինչև լոյս. Աստուած չ'ատեր հպարտ
հարուստ, բերաւոր զեւթուներ ունեն. Սա-
կայ խիտ շատեր պատահաւ են. Ստոր-
գծած բառս մահուան թմբուկի պէս կը
հնչէ. Ահա ինչ է առ կեանքը. Գեղեցիկ ը-
լալ, ստիպուած ըլլալ ներսու զաղիւ շը-
թիւններուն թիւնին, բանի ժպիտին էր աղ-
տոտ նայուածքներու, նայանք, սէր,
փառք՝ խեղճ, մէկ խօսքով ընկն ամեն
բան որ մարդկային է և մանաւանդ կնային,
ծերեր, խորովի ու չի սիրուած մէկէ
մը, չունի պէս, անտէրունք մեռելի. Ահա
ամբողջութեամբ կեանքին, որ ըրերով հոտա-
ւէտ՝ հիմակ կ'անցնի բոլոր, նայուածք մը
մուրալով:

Երեքն անուններ կը լսեմ, որ կը ցըն-
ցեն հոգիս. Մտաւ... Իրա, վէրքին.
Դիւրեւ երկար չէ՞ շատ. Սիր անուններուն
ուրիշներ կը յաւիտեան. Սպասե՛ք որ խիտ
բու անուշ:

Կէս գինով՝ առտուան դէմ եկեղեցի
կուղղուի. Մուտ է տակաւին. Գետնի մը
ցաւազարներ իրենց տաքութիւն մէջ. Մո-
մեր կը վառեն անընդհատ Յոսիական հեղի-
կուն մը կը կարծեմ տեսնել Լուսին հեղի-
նակը, իր գերմարդկային ծիւղաղաղակով.
Այս վայրկեան բանի միտին մոմեր կը
վառեն անմահութեամբ անընդուն. Եթէ միայն
ասոնք ծախուեցին:

Չեմ չարանակեր. կը սոսկամ այսչափ
անհաւատ ըլլալու:

Արուսեակը այնչափ ընկն անսած չէի
ուրիշ անգամ. Թեթեւ սահող նաւակի մը
մէջ երգերուն երգը կը հառաչէին. Ատիկա
վերջին անգամ Պոստայի դալակահար երգած
էր. Ու մորաքանի կասկածներու մուտին
մէջ՝ երգը իր սպիտակ տրամուխեմով հա-
ւաքը կը բերէ ինձի, ու կը քալեմ հիմա՝
միտակու, ծովային ի վեր, ամբան վերջին
գիւղերուն հոգալիք դէմ, որ վարդին
թիւնները կը թափէ:

Իզմիր Բ. ՈՐԲԵՆԱՆ

ԵՐԿՈՒ ՕՐ ԵՄԵՄ - ՏԱՂ

Առ Ա. Ն.
Շաքաթ իրկուն կառք մը կը նստինք
և ընկերս. սայլին պէս բան մը, ձիով
ծուած, որ մեզի Այնճաղ տանելու սահ-
մանուած է:
Ու բիշ բիշ, սայլին կընտելանան այն-
չափ, որ ալ մեզի համար հաճոյքի առիթ
չ'ունենան:

մը կըլլայ ան և, վստահաբար ըսեմ թէ
լուսնի մը չափ գոհացուց մեզի:
Կամայ կամայ կ'անցնենք Չափաւոր ձի-
րիկէն, ու բիշ հարկ արգէն ձափան բըռ-
նած ենք. Մէկ կողմը Մարմարան միապա-
ղաչ, իր էշնոսոց կողմից կը պանծայ,
միւս կողմը լեռներու ու ձորերու շարք մը
վառած է. իսկ ընդարձակ, հաղիւ կիսով
չափ մշակուած ամայի դաշտեր, ամբողջ
կանաչով մը, կարծես հողեւարք վիճակի
մէջ, կը տարածուին աչքերուն առջեւ:

Եւ բնութեան այս հիմալին մերկու-
թեան մէջէն, կը բալէ, կը թաւալ մեր
սայլը. օդին մէջ փոշի մայ մը գոյացնե-
լով, որ կամայ կամայ կ'ընէ, կուգայ նըս-
տի մեր վրայ:

Կառապանի բարի, միամիտ մարդ
մը, մեզի պատմութիւններ կ'ընէ, կը խօսի
ամեն նիւթերու վրայ հաւատարմապէս:
Քիչ մըն ալ և ահա Տաքաւորս եկած
ենք. ձափուն կէտը առնք, կըսէ կառա-
պանը:

Հոս հիւր-տաք վայրկեանի դադարէ մը
ետքը, դարձեալ կառքերի իսկի թաւա-
լի:

Իրկուն է ալ. արեւը, իր գոհանք-
ները, սնունդը արտերուն տալէն ետք իր
մօրը կը դառնայ. Հորիցն մարած վիճա-
կի մէջ է. ու վայրկեան մը ետքը, արդէն
կը կ'որոնցենք արեւը, մուտը կ'օրած է ալ:
Հիմա բնութեան մեղի-մեռութեան վրայ
մուտն ալ իր սեւ վարագորը ձգեց. Ալ
վայն մը կուգայ վրայ. անորոշ, տարտամ
վայն մը. ու բնութիւնը աչքին չ'երեւար,
ինչպէս մարդ մը որ կը սոսկալ իր այնչափ
սիրելին իրականի տուն:

Այս երկուքը փարատուելու միակ մի-
ջոց երգելը կընտրենք, և տխուր երգեր,
կարծես բնութեան ամբամանակ մահը լա-
նու համար. Եւ կառապանի իր պեր-
ձախառնութեամբ կը շարունակէ իր խոս-
քը, որ մեր երգէն ետքը, դարձանակալի
կը ծառայէ:

Քիչ ետքը հասած ենք հոն, ուր դիւրը
մոռնու անտառը կ'սկսի:

Գիւղեր է, մութ բոլորովին, գոնէ լու-
սին ալ չ'ըլլայ. Հոս դարձանակալ ու սիրուն
գաւառիկութիւնով մը, միտք կուգայ
Պէթթիւններէն. Եւ Չափաւոր Այնճաղ ծաղիկ
ոտանաւորը, ու կ'սկսինք երգել. երգել,
գիւղերու մութ վարատելու համար. որ,
դժբաղդաբար, կը ծանրանայ մեր վրայ
գերեզմանական ցուրտ լուռութեամբ մը:

Հիմա անտառին մէջ ենք. Ամեն բան
սեւ բոլորովին. միայն սայլին ձախըն ու
ծիւղն վրէշիւնը կը խանգարեն լուռութիւնը,
որ բարձրակապէս պաշարած է մեզի:
Կէս-ժամ ալ, զիտքը քեզ, զիւրը հա-
սանք. Ժամը չ'իմ գիտեմ թէ քանին է:
Ու կը հանգչինք:

Առտուան, շատ հանդարտ կարթն-
նամ Գիւղեր, անխառն ու հրեշտակներու
թունով մը անցուցած եմ:
Իրկուն, Եւ իրաւ գիւղի մէջ եմ. և
ճիշդ այդ մտածումը միայն զիս երջանիկ
կընէ արդէն:

